

charizma

**„Ak nebudeme jednotní
a plní lásky, svet nespozná,
že sme Kristovi.“ *Elias Vella***

**Pane Ježišu,
v mlčaní tohto začínajúceho dňa
prichádzam k Tebe
a s pokorou a dôverou Ťa prosím o Tvoj pokoj,
o Tvoju múdrosť a Tvoju silu.
Daj, aby som sa dnes dívala na svet očami plnými lásky.
Dovoľ mi, aby som pochopila, že všetka sláva Cirkvi
pochádza z Tvojho križa ako zo svojho zdroja.
Daj, aby som svojich blížnych prijímala ako ľudí,
ktorých chceš Ty milovať prostredníctvom mňa.
Daruj mi pohotovosť s odovzdanosťou slúžiť človeku
a rozvíjať všetko dobré, ktoré si doň uložil.
Moje slová nech vyžarujú miernosť
a moje správanie nech rozdáva pokoj.
Iba jedna myšlienka nech bude prítomná v mojom duchu,
a to rozsievať požehnanie.
Zatvor moje uši pred každým zlým slovom
a zlomysel'nou kritikou.
Nech môj jazyk slúži na to, aby vyzdvihoval dobrotu.
Predovšetkým ale Pane, pomôž,
aby som bola tak plná radosti a dobrotivosti,
aby všetci, ktorí ma stretnú, pocítili Tvoju prítomnosť
i Tvoju lásku.
Obleč ma do lesku Tvojej dobroty a Tvojej krásy,
aby som zjavovala Teba v priebehu tohto dňa. Amen.**

Zrejme sa k mnohým čitateľom Charizmy nejakým spôsobom dostala informácia o tom, že toto číslo je posledné. Nechcem na tomto mieste objasňovať dôvody, prečo je to tak, ale skôr sa obzrieť za tým, čo časopis a tí, ktorí boli

v pozadí jeho tvorby, priniesli.

Určite mnohí čitatelia ocenili kontinuitu s tým, čo Rada pre Katolícku charizmatickú obnovu chápala ako cieľ svojej činnosti – motivovať sympatizantov obnovy a hlavne členov a vedúcich modlitbových skupín. A prinášať im formáciu. Preto sa v časopise objavovali znovu ohliadnutia za kľúčovými podujatiami, ktorými nesporne boli formačné stretnutia vedúcich modlitbových skupín a potom celoslovenské konferencie Katolíckej charizmatickej obnovy. Tak si mnohí mohli pripomenúť a upevniť informácie, skúsenosti, ale aj atmosféru týchto podujatí. Tí, ktorí sa nemohli nejakým spôsobom zúčastniť, si tak mohli nájsť nejakú „omrvinku“ toho, čo účastníci prežili. Taktiež sme prinášali svedectvá jednotlivcov, ale aj spoločenských o tom, ako žijú svoj život v prostredí charizmatickej obnovy a aké veci u nich Boh koná. No a v neposlednom rade to boli rôzne vyučovania a témy, ktoré nás zaujímajú a v ktorých potrebujeme stále rásť.

Na tomto mieste teda patrí vďaka všetkým, ktorí prispievali článkami do čísel nášho časopisu, ale v neposlednom rade čitateľom, bez ktorých by vlastne nemohol existovať. Duch Svätý totiž dáva svoje dary kvôli tým, ktorí prijímajú službu od

Pána, ktorý buduje svoju Cirkev – a to sú tí, pre ktorých vyučovania, informácie a povzbudenia znamenali zdroj svetla pre ich život. A to sú čitatelia. Im patrí vďaka aj za materiálnu podporu fungovania časopisu.

Čo je však ešte dôležité, to je poďakovanie tým, ktorí „prehrýzali“ každé jedno číslo, až kým neuzrelo svetlo sveta. Tým, ktorí museli motivovať a povzbudzovať autorov článkov, ktorí museli zabezpečovať technickú a organizačnú stránku časopisu. Často hodiny strávené za počítačom. Manželom Andrejke a Petrovi Teplanovcom. Každé jedno číslo bolo z veľkej časti ich zásluhou. Ďakujem im aj všetkým, ktorí spolupracovali na tvorbe časopisu Charizma, v mene členov rady, ale hlavne v mene čitateľov. Dúfam, že tak, ako život prináša stále čosi nové a Duch Svätý je tvorcom nového, tak aj náš časopis zasial dobré semeno, z ktorého v budúcnosti vyrastie nové a kvalitné ovocie.

Dušan Lukáč, koordinátor KCHO

charizma 3/2019

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a evanjelizáciu

ročník 11, október 2019,

vychádza trikrát do roka

Vydáva: Katolícka charizmatická obnovu Slovenska

Šéfredaktor: Andrea Teplanová,

Zástupca šéfredaktora: Róbert Lauko

Redaktori: Juraj Pluta, Karolína Búsová, Zuzana Kozovská

Grafik: Mária Teplanová,

Jazyková úprava: Blanka Kocinová

Adresa redakcie:

Katolícka charizmatická obnovu,

Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra,

www.kcho.sk,

telefón: 0907 751 826

Imprimatur: Mons. Marián Chovanec, Biskupský úrad Nitra, č. 300/2009, dňa 10. 3. 2009,

Cenzor: Mons. Peter Brodek

Registrácia: MK SR 18.6.2009 EV 3727/09, IČO 37 960 687,

Tlač: Ultra Print, Bratislava

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov, zaslaných na zverejnenie.

IBAN: SK 8702 0000 0000 1800 629557

Z OBSAHU

2

**PANE, TY SI NEZOSTAL
V RUŽOMBERKU!**

Konferencia Katolíckej charizmatickej obnovy Slovenska 2019

13

Služba

18

**Blahoslavená sestra
Rani Maria Vattali**

Prvá blahorečená charizmatická

PANE, TY SI NEZOSTAL V RUŽOMBERKU!

Konferencia Katolíckej charizmatickej obnovy Slovenska 2019

Účastníkov tohoročnej konferencie v Ružomberku 12. júla privítali usmiatimi tvármi organizátorov v žltých tričkách, pripomínajúcich žltých anjelov. „Nie mocou, nie silou, ale Duchom Božím“ - bolo nielen motto, ale najmä Božie slovo, ktoré počas troch dní trvania podujatia v športovej hale Koniareň naozaj ožilo. Najočakávanejším prednášateľom bol páter Elias Vella OFM Conv. z Malty.

Koordinátor KCHO Mons. Dušan Lukáč spojil moderovanie konferencie s krátkou modlitbou, hlbokými myšlienkami aj humornými poučnými príbehmi. Zároveň v prednáške „Prečo chodím na konferenciu“ vysvetlil, že konferencia je pracovné stretnutie, formácia, odovzdávanie skúseností a stretnutie s tým, že Ježiš je živý a je potrebné priniesť iným Boží oheň, čo sme dostali. „Sme tu na to, aby sme otvorili Bohu svoje srdce a kráčali odtiaľto s Pánom. Pane, ty si nezostal v Ružom-

berku!“ povedal.

Páter Elias Vella

Myšlienky pátra Vella boli na povzbudenie, ale aj na hlboké zamyslenie, niektoré zaťali do „živého“. Poukázal na to, že: „Sme novým Izraelom, budúcim novým Jeruzalemom a charizmatici nie sú elitou. Žiť pohodlne s Ježišom, je žiť falošne s Ježišom, keď hovoríme o uzdravovaní a nehovoríme

o Ježišovi na kríži, to nesedí... Charismatici majú špecifickú úlohu, Cirkev v nás vkladá dôveru, sme v prvých líniách a je normálne, že sme ako baránky medzi vlkami nepochopení, vysmievaní, ved' to sa dialo aj apoštolom... Nie sme charismatici, aby sme sedeli na pohodlných stoličkách, dávať Ježiša druhým je boj a výzva, dokážeme to spraviť, iba keď žijeme Ježiša. Ježiš kázal mocou, autoritu mal z toho, že žil to, čo učil. Charismatici nie sú vierohodní vďaka charizmám, ale tým, že sú svedkami pokoja, radosti, lásky, ktorú šíria. A to je naplnenie Duchom Svätým, nové vyliatie – uvoľnenie Ducha Svätého, ktorý je v nás a dá svedectvo o Ježišovi skrze naše ťažkosti.“

V prednáškach vysvetlil, ako v Starom zákone bola doba Otca – zjavil sa Boh Otec, v Novom zákone doba Syna a my žijeme v dobe Ducha Svätého, ktorá začala Turícami. A spomenul slová pápeža Františka, že úlohou Charizmatickej obnovy je presvedčiť celú Cirkev, aby bola pokrstená Duchom Svätým. Tiež pripomenul múdrosť Otcov Cirkvi: „Duch Svätý je pohybom k Ježišovi.“ Ďalej vysvetlil, ako spoznáme charizmatika – na základe ovocia. Charizmy označil iba za akúsi „ba- tožinu“ Ducha Svätého, lebo až ovocie ukáže, či je strom zdravý. A to ovocie je výsledkom svätého života. Dokonca varoval, že charizmy bez ovocia môžu byť nástrojom zlého ducha. Ved' najväčší dar je Duch Svätý osobne a je potrebou, nie prepychom v našom živote, lebo keď máme nádhernú sálu s krásnymi lustrami, a nie je tam elektrika, je to zbytočné. V nedeľnej homílii

Páter Elias Vella OFM Conv. z Malty

páter Vella poukázal na to, že základom Ježišovoho posolstva je láska, preto ak nebudeme jednotní a plní lásky, svet nespozná, že sme Kristovi.

Miriana Mule´Stagno

Na Slovensko s pátrom Vellom prišla aj jeho neter Miriana Mule´Stagno z Malty. Mladá slečna si tu našla dobrú priateľku, Paulínku Janckulíkovú, ktorá jej zároveň pomáhala pri tlmočení. Na otázku, ako sa jej páči na Slovensku, odpovedala Miriana peknou slovenčinou: „Veľmi dobre.“ Oslovili ju najmä hrady a zámky, ktoré navštívila a nádherná príroda. Zároveň dodala, že na svojho uja – pátra Vellu, je hrdá a rada s ním cestuje, počúva jeho prednášky – má ich veľmi rada.

Miriana Mule´Stagno s Paulínkou Jackulíkovou

Vdp. Imrich Degro

Ako zakúsiť Ducha Svätého

Ďalším prednášajúcim bol kňaz Imrich Degro, vysvetlil, ako zakúsiť Ducha Svätého v živote, a hlavne, že bez modlitby to nejde. „Ak nemáme skúsenosť, že Boh nás miluje, tak nemáme Ducha Svätého, ale iba pociťujeme emócie,“ povedal. Niektorým pripomenul našu osobnú históriu s Duchom Svätým: absolvovali sme semináre, modlitby,

zažili sme to, ale len na krátky čas a akoby sa to stratilo – zrazu sme smutní a sklamaní. Ako keď stratíme človeka a už ho nevieme nájsť. „Prečo? Čo je príčinou? Robíme veci vlastnou silou, vlastnou mocou, nie s Duchom Svätým,“ vysvetlil. Mali by sme volať na Ducha Svätého, aby prišiel ako víchrica lásky, o ktorej nevieme, odkiaľ prichádza a kam bude smerovať. Nemáme hovoriť: „Príď zľava a smeruj doprava, ale príď, odkiaľ chceš a choď, kam chceš. A musíme Ho očakávať! Vysvetlil, ako môže Duch konať v našom živote: po prvé musíme byť verní každodennosti (osobná modlitba, rodina, práca, verný tomu, kto som), vernosť je prvé ovocie Ducha Svätého.

Večer oslavy Ježiša Krista v Duchu Svätom

Mnohí prítomní využili možnosť sviatosti zmierenia, modlitby príhovoru a účasti na svätej omši. Mons. Peter Brodek v sobotnej homílii povedal: „Kresťanstvo je život so živým Bohom v nás.“ Upozornil na to, že kto sa spája s Pánom, je s ním jeden Duch, a kto nemá Kristovho Ducha, nie je Jeho. Tak žiť v moci Ducha znamená uplatňovať

Kapelník Kapely bez mena Peter Liška pri začatí chvál vyzval prítomných: „Pán chce prebudiť naše srdcia!“ A Boh prebýval na chválach svojho ľudu.

Veselé stretnutie Eliasa Vellu s Máriou Teplanovou - ilustrátorkou jeho knihy Úsmevné príhody lietajúceho pátra.

Božiu moc a kráčať v Duchu znamená naplňať Božiu vôľu – žiť v láske, pokore, radosti Ducha. Skutočné kresťanstvo nie je menej kradnúť ako ostatní, menej klamať ako ostatní, ísť do kostola, ale radikálna vydanosť Ježišovi. Duch Svätý nás vedie k svätosti a krásne charakteru.

Večer patrila športová hala Oslave Ježiša Krista v Duchu Svätom. Všetky pohľady, všetky srdcia prítomných boli upreté k jedinému bodu v zhasnutej hale, prechádzal ňou Ježiš v Sviatosti oltárnej, ako jediné svetlo. Zastal. A na vysokom podstavci bola vystavená Sviatosť. Centrum všetkého. Žiaril tam Ježiš. Dvojice modlitebníkov potichu prechádzali okolo prítomných a modlili sa za toho, koho im Duch Boží ukázal. Mnohí boli uzdravení a naplnení Božím

Členky spoločenstva Dvoch srdc lásky: Peťka, Ivka, Mária.

dotykom. Milé bolo svedectvo staršej panej, ktorá prišla na pódium poďakovať Bohu za uzdravenie. Vysvetlila, že roky trpela neliečiteľnou chorobou, ktorá jej spôsobila ohnutie chrbtice a znemožňovala určité pohyby. Keď sa za ňu modlili, pocítila teplo a akýsi pohyb v chrbtici, ktorá sa jej zrazu úplne očividne narovнала. Ukazovala, ako chodila predtým (takmer v predklone) a potom robila všetky pohyby, ktoré dovtedy robiť nemohla a hlavne spredu i z boku všetci videli jej vyrovnaný chrbát.

Spoločenstvo v žltých tričkách

Niektoré členky Spoločenstva dvoch srdc lásky z Ružomberku bolo vidieť v služobnom tíme na konferencii. „*My sme také „mamičkovské“ spoločenstvo. Tinka má tri deti, Zuzka je tehotná, Marianka teraz porodila štvrté, ja mám tiež štyri, Marika tri a len Peťka je slobodná,*“ charakterizovala ich Ivka Gerátová, vedúca spoločenstva.

Ivka: Začalo to, keď som mala malého Patrika, vtedy mal rôčik, to bolo v roku 2015. Začala som sa modliť s jednou kamarátkou, a potom sa toto naše spoločenstvo postupne rozrástlo. U nás v oby-

vačke sme sa modlili najskôr tak, že mi zavolala kamarátka, vraj ide ku mne „na ruženec“, druhá kamoška, tiež telefonovala a vravela to isté... Tak nás Duch Svätý spojil a takto sme sa spolu začali modlievať.

K obnove v Duchu Svätom sme sa dostali, keď sme boli na duchovnej obnove a tam vyhlásili, že bude Seminár obnovy v Duchu Svätom. My sme sa potešili, že sa niečo takéto bude konať. S kamarátkami, s ktorými sme sa u nás doma modlievali, sme si povedali, že vyskúšame ísť do toho a uvidíme, čo Boh bude chcieť konať v našich životoch. My

sme si na záver seminára dali službu modlitby za vnútorné uzdravenie a oslobodenie a s tým sme spojili aj službu modlitby za mamičky, ktoré majú problémy v tehotenstve, nemôžu mať deti, alebo keď už aj majú detičky na svete. Mali sme aj viaceré svedectvá od mamičiek, ktoré nemohli mať detičky a otehotneli.

Keď sme začínali spoločenstvo, išli sme sa modliť modlitbu príhovoru a trochu sme sa obávali toho, ako a čo budeme vravieť. Mali sme z toho strach. Išla som po Písmo do spálne a keď som sa vracala, hovorila som si: „Pane Ježišu, ja sa ti odovzdávam, ja absolútne neviem, čo mám povedať. Za tie ženy, čo sa budeme modliť.“ Tak som prosila, aby nás On viedol, aby On prišiel so Svätým Duchom. A to bolo úžasné, že keď sme sa začali modliť, hneď prvá spočinula v Duchu Svätom. Všetci sme si hovorili: „Wau, prvé spoločenstvo, prvá modlitba príhovoru a taká sila!“ Boh nám ukázal, ako pôsobí. A potom sme sa zase za druhú modlili a tak isto. To bolo také nádherné svedectvo pôsobenia Ducha Svätého.

Pet'ka: Ja som v spoločenstve, odkedy sme začali chodiť na seminár, tam sme sa spoznali. Vienu som najprv vnímala len tak navonok. Keď som mala štátnice, to už sú tri roky, zažila som v Nitre na Turíce Boží dotyk a odvtedy som začala cítiť túžbu po Bohu, po Duchu Svätom. Moja mamka bola na Seminári obnovy v Duchu Svätom rok alebo dva pred tým. Povzbudila ma, aby som tam išla a potom si našla alebo vytvorila spoločenstvo. A potom ma to už aj k Ivke tak ťahalo, keď ma zavolať do spoločenstva.

Mária: Ja som katechétka. Počas jednej spovede som zažila, že mal kňaz dar prorocstva, a to zmení pohľad úplne na všetko. Ak ste čítali životopis sv. Jána Máriu Vianneya, tak to je takéto niečo, že človek vidí vašu minulosť a vidí všetky okolnosti, ktoré vás dovedli k tomu hriechu, alebo prečo ste konali, ako ste konali, vidí vašu prítomnosť, ale vie aj o vašej budúcnosti a zažijete neskutočné milosrdenstvo. Tak si želim, aby sme sa modlili za kňazov.

Ľubomíra a Mária Viktorové

Svedectvo

Ivka: Dostala som túžbu mať ďalšie dieťaťko. Moja kamarátka nemohla mať deti, už tri potratila. Bola už taká zatvrdnutá voči Bohu, už neverila. Tak som jej raz písala, aby sme sa pomodlili, Boh má otvorené srdce, vypočuje každého hriešnika. Tak sme sa išli modliť a vtedy som tak riadne začala plakať. Odovzdala som to dieťa, ktoré, ako som verila, že si vymodlím. Nech nie som taký sebec, chcem piate, tak som ho odovzdala, že ho dávam jej. Aby aj ona aspoň to jedno mala. Keď som sa domodlila, mne ako keď utne. A to bola pred tým taká riadna túžba. Ja som sa mužovi každú chvíľu ako taká retiazka zavesila na krk a: „Zlato, ja chcem dieťa!“ A toto bolo také úžasné, že Boh mi dal takú silu odovzdať to dieťaťko jej. Ona mi dva týždne na to napísala: „Ivka modli sa.“ A už som vedela: „Ty si tehotná?“ Nebola ešte u doktora, ale už to vedela. A možno, ak ste

si všimli tu na konferencii, ako behá popred oltár také malinké dieťaťko, taký malý chlapček. To je on, Jerguš, teraz má rok.

Mária: Ja s grékokatolíckmi aj s protestantmi, s babtistami, evanjelikmi, máme rôzne ekumenické stretnutia, kde sa naozaj prejavujú dary Ducha Svätého. Aj tam sme sa za Evičku modlili a teraz má tohto Jerguša. Pre mňa sú to silné okamihy.

Niektorých priviedli Katolícke noviny

Máriu Viktorovú na konferenciu pozvala mama a prišli spolu. „Chodím do spoločenstva Františkánska mládež, spievame na svätých omšiach - „mládežky“ v Trstenej,“ povedala Mária. Jej mama Ľubomíra sa prvýkrát o konferencii KCHO dozvedela z Katolíckych novín minulý rok a išli do Nitry. „Oslovilo nás to. Sú to stále také maličké zážitky, už celý ten rok. Teraz chodíme na adorácie raz mesačne v Trstenej, a postupne sa to v nás tak rozvíja, takže teraz to tiež tak spontánne prišlo, že ideme znova na konferenciu do Ružomberka.“

Konferencia v Ružomberku bola výborne zorganizovaná a radosť, pokoj a lásku človek vnímal na každom kroku.

-aj-

foto: Pavol Lajčiak, Mária Teplanová

Organizátori si vydýchli, konferencia dopadla výborne.

Nekončíme, v Taliansku pokračujú

Ako členovia Katolíckej charizmatickej obnovy Slovenska sme tiež pápežom pozvaní vstúpiť do Charis – zjednocujúcej charizmatikov z celého sveta. Oficiálne začala svoju službu na Turíce v nedeľu 9. júna 2019 po intenzívnom týždni stretnutí a modlitieb. Tam, kde končí vydávanie časopisu Charizma, vychádza nový, i keď zatiaľ ešte nepreložený do slovenčiny, časopis CHARIS (www.charis.international). V prvom špeciálnom čísle časopisu CHARIS sú informácie, ktorých čítanie, meditovanie, umožní porozumieť vývoju CHARIS (celosvetovej charizmatickej obnovy) a tiež tomu, čo Cirkev očakáva od novej jedinečnej služby pre tento prúd milosti. Naznačujú budúcnosť Katolíckej charizmatickej obnovy.

Veríme, že najzaujímavejšie informácie budú zverejňované na stránke www.kcho.sk, samozrejme v slovenčine.

Prvé stretnutie Medzinárodnej služ- by spoločenstva

Prvým stretnutím začala činnosť Medzinárodná služba spoločenstva, prijala prvé veľké rozhodnutie zorganizovať novú jedinečnú službu.

Bola zriadená komisia s Andresom Arangom a Cyrilom Johnom na rozšírenie vzdelávacieho dedičstva, ktoré nám zanechalo ICCRS; komisia: Etienne Mellot, François Prouteau, sa bude samostatne venovať tejto prá-

ci. CHARIS žije iba darmi. Znamená to prácu na získavaní finančných prostriedkov a organizáciu účtovného systému. Na úvahách o ekumenizme a tiež na konkrétnych pastoračných návrhoch začne pracovať Teologická komisia: Mary Healy, Etienne Vetö, Jean Barbara, Johannes Fichtenbauer, Julia Torres. CHARIS uvažuje o vytvorení nového školiaceho kurzu o ekumenizme. Pre komunity pochádzajúce z charizmatickej obnovy bola zriadená komisia pre Koinonia: Shayne Bennett, Johannes Fichtenbauer, Jean Barbara a François Prouteau. Pripraví rôzne podujatia vrátane medzinárodného stretnutia komunit v Recife (Brazília) od 14. do 16. januára 2020. Tiež sa zriaďuje pastoračná komisia s Etienne Mellotovou, ktorá uvažuje o spôsoboch, ako ďalej šíriť milosť krstu v Duchu v celej Cirkvi.

CHARIS bude pripravovať vzdelávanie vedúcich, určené pre mladých ľudí - mladších ako 30 rokov. Chce tiež zorganizovať veľké podujatie pre mladých v Lisabone pre WYD v roku 2023.

Logo CHARIS

Modrý polkruh vpravo predstavuje svet a plášť Panny Márie, ktorý nás chráni. V srdci sveta je vysadený strom kríža, ktorý nás zachraňuje. Plameň je plameň Ducha Svätého, ktorý má prepáliť svet krstom v Duchu, ktorý sme dostali. Sme nad plameňom zastúpení chválou, ktorá je oživená plameňom rôznych farieb, ktoré naznačujú univerzálnosť kultúr a jazykov, ktoré reprezentujú charizmatickú obnovu šírenú po celom svete.

Turíčna homília:

Duch Svätý

je prvou i poslednou potrebou Cirkvi

V deň Slávnosti Zoslania Ducha Svätého v nedeľu 9. júna slávil pápež František koncelebrovanú svätú omšu na Námestí sv. Petra spolu s kardinálmi, biskupmi, stovkami kňazov a okolo 25 tisíc veriacimi. Po biblických čítaniach (Sk 2,1-11, Rim 8,8-17, Jn 14,15-16.23b-26) sa Svätý Otec prihovoral v homílii, ktorú prinášame v plnom znení.

Turíce nadišli pre učeníkov po päťdesiatich dňoch neistoty. Na jednej strane, Ježiš bol vzkriesený, oni ho plní radosti videli a počúvali ho, dokonca s ním jedli. Na strane druhej však ešte neprekonali pochybnosti a strach: zotrúvali za zatvorenými dverami (porov. Jn 20,19.26), so slabými vyhliadkami do budúcnosti, neschopní ohlasovať toho, ktorý je Živý. Potom prichádza Duch Svätý a obavy sa vytrácajú: apoštoli už teraz nemajú strach ani pred tými, ktorí ich idú uväzniť; predtým boli ustarostení o svoj život, teraz už viac nemajú strach umrieť; predtým

boli uzavretí vo večeradle, teraz hlásajú všetkým ľuďom.

Až do Ježišovho vystúpenia do neba čakali Božie kráľovstvo pre seba (porov. Sk 1,6), teraz sú už netrpezliví dostať sa až do neznámych končín. Predtým skoro vôbec nehovorili verejne, a keď, tak často to skončilo nedobre, ako Peter pri zapretí Ježiša; teraz však hovoria s odvážnou priamosťou (parresía) ku všetkým. Príbeh učeníkov, ktorý sa zdal byť už na konci, sa skrátka celkom obnovuje mladosťou Ducha: tí mladí ľudia, ktorí

sa v zajatí neistoty cítili bez budúcnosti, boli odrazu premenení radosťou, ktorá ich znovu-zrodila.

Toto vykonal Duch Svätý. Duch Svätý nie je, akoby sa mohlo zdať, niečo abstraktné: je to celkom konkrétna a celkom blízka Osoba, ktorá nám mení život. Ako to robí? Pozrime sa na apoštolov. Duch Svätý im veci neulahčoval, nerobil žiadne okázalé zázraky, nezbavil ich problémov či odporcov. Ale Duch Svätý priniesol do života apoštolov harmóniu, ktorá im chýbala, tú, ktorá je mu vlastná, lebo on sám je harmónia.

Harmónia vo vnútri človeka. Vo vnútri, vo svojom srdci učeníci potrebovali byť zmenení. Ich príbeh nám hovorí, že vidieť Vzkrieseného ešte nestačí, ak ho neprijmeme do srdca. Neposlúži nám poznanie, že Vzkriesený je živý, ak nežijeme ako vzkriesení. A práve Duch Svätý je ten, čo umožňuje, aby Ježiš v nás žil a znovu ožil a vzkriesil nás zvnútra. Preto Ježiš, keď prichádza k svojim učeníkom, opakuje: „Pokoj vám!“ (Jn 20,19.21) a dáva im Ducha Svätého.

Pokoj nespočíva v odstránení problémov zvonku – Boh svojich učeníkov nešetrí od strastí a prenasledovania –, ale v prijatí Ducha Svätého. V tomto spočíva pokoj, tento pokoj daný apoštolom, pokoj, ktorý neoslobodzujú od problémov, ale oslobodzujú je uprostred problémov, sa ponúka každému z nás. Je to pokoj, ktorý robí srdce podobným moru v hĺbke, ktoré je stále pokojné, aj keď hladinou zmietajú vlny. Je to tak hlboká harmónia, že dokáže i prenasledovanie premeniť na požehnanie.

Koľkokrát však zostávame iba na povrchu! Namiesto hľadania Ducha Svätého sa radšej držíme na hladine, mysliac si, že všetko sa

zlepší, keď určitý problém prehrmí, keď už viac neuvidím onú osobu, keď sa daná situácia zlepši. Toto je však stále iba zotrúvanie na povrchu: jeden problém vystrieda totiž ďalší a nepokoj sa zas vráti. Pokoj nedosiahneme tak, že si budeme držať odstup od toho, kto zmýšľa ináč ako my; pokoj si nezaistíme vyriešením chvíľkovej nepríjemnosti. Kľúčom je Ježišov pokoj, harmónia Ducha Svätého.

Dnes, v súčasnej uponáhľanej dobe sa zdá, že harmónia sa dostáva na okraj: postrkávani z tisícich strán riskujeme, že vybuchneme, keď pod vplyvom neustálej nervozity reagujeme prehnane na každú vec. Hľadáme rýchle riešenia, jednu tabletku za druhou, len aby sme išli ďalej; jednu emóciu striedame druhou, aby sme sa cítili, že žijeme. Nadovšetko ale potrebujeme Ducha Svätého: to on vytvára poriadok tam, kde je zhon. On je pokoj uprostred nepokoja, dôvera v sklúčenosti, radosť v smútku, mladosť v starobe, odvaha v skúške. Je to on, čo v búrlivých vlnách života upevňuje kotvu nádeje.

Je to Duch Svätý, ktorý – ako dnes hovorí svätý Pavol – nám nedovolí zasa upadnúť do strachu, pretože nám dáva pocítiť, že sme milovanými synmi a dcérami

(porov. Rim 8,15). Je to Tešiteľ, ktorý nám odovzdáva Božiu nehu.

Bez Ducha Svätého je život kresťana rozhádzaný, bez lásky, ktorá všetko zjednocuje. Bez Ducha Svätého Ježiš zostáva iba postavou z minulosti, s Duchom Svätým je živou osobou dneška; bez Ducha Svätého je Písmo iba mŕtvou literou, s Duchom Svätým je Slovom života. Kresťanstvo je bez Ducha Svätého moralizovaním bez radosti; s Duchom Svätým je životom.

Duch Svätý prináša harmóniu nielen vo vnútri, ale aj vonku, medzi ľuďmi. Robí z nás

**Duch Svätý je ten,
čo umožňuje, aby Ježiš v nás žil
a znovu ožil a vzkriesil nás zvnútra.**

Cirkev, rozmanité kúsky skladá do jednej harmonickej stavby. Dobro to vysvetľuje sv. Pavol, ktorý keď hovorí o Cirkvi, často opakuje jedno slovo: „rozličné“ - „rozličné dary, rozličné služby, rozličné účinky“ (1 Kor 12,4-6). Sme rôzni rozmanitosťou vlastností a darov. Duch Svätý ich rozdeľuje s fantáziou, bez jednotvárnosti či štandardizovania. A v tejto rôznorodosti buduje jednotu. Robí tak už od stvorenia, lebo je odborníkom v premieňaní chaosu (cháos) na poriadok (kósmos), vo vytváraní harmónie. Je špecialistom na vytváranie rozličnosti, bohatosti. Každý je svojský, odlišný. On je tvorcom tejto rozmanitosti a zároveň je tým, ktorý harmonizuje, ktorý dáva rozdielnosti do súladu a jednoty. Jedine on dokáže konať obe tieto veci.

V dnešnom svete sa disharmónie stali skutočnými rozdeleniami: jedni majú priveľa, iní zas nič; jedni chcú žiť sto rokov, iní sa nesmú ani narodiť. V ére počítačov sme si vzdialení: sme viac „social“, ale menej spoločenski. Potrebujeme Ducha jednoty, ktorý by nás obrodil ako Cirkev, ako Boží ľud i ako celé ľudstvo. Aby nás znovuzrodil. Vždy je tu pokušenie stavať si „hniezdočka“: zhlukovať sa okolo vlastnej skupinky, vlastných záľub, podobný k podobnému, alergickí na každé primiešanie iného. A od hniezdočka k sekte je iba na krok, aj vo vnútri Cirkvi. Koľkokrát definujeme svoju identitu vyhranením sa voči niekomu alebo niečomu!

Duch Svätý však spája vzdialených, zjednocuje tých, čo sú ďaleko, dáva dohromady roztratených. Spája rozdielne odtiene do jednej harmónie, lebo vidí predovšetkým dobro; pozerá v prvom rade na človeka, nie na jeho chyby; hľadá na osobu, prv než na jej konanie. Duch Svätý stvárnjuje Cirkev, stvárnjuje svet ako miesta pre synov a dcéry, bratov a sestry. Synovia a dcéry, bratia a sestry: sú to podstatné mená, ktoré stoja pred akýmkoľvek iným prídavným menom.

Je v móde dávať prívlastky, žiaľ aj nimi urážať. Môžeme povedať, že zažívame určitú „kultúru prívlastkov“, ktorá zabúda na podstatné meno vecí. A žijeme aj v určitej „kultúre urážania“, ktoré je prvou odpoveďou na názor, ktorý nezdieľam. Následne si uvedomujeme, že to škodí: tomu, kto je

urážaný, ale aj tomu, kto uráža. Keď sa odplácame zlým za zlé, keď obeť prechádzajú na katov, nežijeme dobre. Kto však žije podľa Ducha Svätého, prináša pokoj tam, kde sú nezhody, svornosť tam, kde sú konflikty. Duchovní ľudia sa za zlé odplácajú dobrým, na aroganciu odpovedajú miernosťou, na zlobu dobrotou, na hrnenie tichom, na klebety modlitbou, na pesimizmus úsmevom.

Aby sme boli duchovní, aby sme vychutnávali harmóniu Ducha Svätého, potrebujeme dať jeho pohľad pred ten náš. Potom sa veci zmenia: s Duchom Svätým je Cirkev svätým Božím ľudom; misia je nákazlivým šírením radosti, nie prozelytizmom; druhí ľudia sú bratmi a sestrami, milovanými tým istým Otcom. Ale bez Ducha Svätého je Cirkev iba organizáciou, misia je propagandou, spoločenstvo je námahou. A mnohé cirkvi robia programové akcie v tomto zmysle pastoračnými plánmi, diskusiami o všetkom možnom. Zdá sa to ako cesta, ktorá by nás zjednotila, ale toto nie je cesta Ducha Svätého, je to cesta rozdelenia.

Duch Svätý je prvou i poslednou potrebou Cirkvi (porov. Sv. Pavol VI., Generálna audiencia, 29. nov. 1972). On „prichádza tam, kde je milovaný, kde je pozvaný, kde je očakávaný“ (Sv. Bonaventúra, Kázeň na 4. veľkonočnú nedeľu). Bratia a sestry, modlime sa k nemu každý deň. Duch Svätý, Božia harmónia, ty, čo premieňaš strach na dôveru a uzavretosť na darovanie sa, príď k nám. Daj nám radosť zo vzkriesenia, stálu mladosť srdca. Duch Svätý, naša harmónia, ty, ktorý z nás robíš jedno telo, vlej svoj pokoj Cirkvi a svetu. Duch Svätý, urob nás dômyselnými tvorcami svornosti, rozsievачmi dobra, apoštolmi nádeje.

(Preklad: Slovenská redakcia VR)
-mk, jb-

Služba

Na konci školského roka sa často hodnotí to, ako bol kto úspešný. Vyučujúci klasifikujú žiakov a študentov, robia sa priemery a štatistiky, na poradách sa vyhlasuje celkové hodnotenie a prospech. Tieto chvíle sú aj akousi sebareflexiou učiteľa.

Neraz zostáva visieť otázka – Naučil som ich niečo? Úplnú odpoveď nedostaneme po našich poradách a štatistikách, ale vtedy, keď stretne sa svojich žiakov, študentov o pár rokov neskôr a spoznáme, čo robia ako žijú a ako sa im darí. Až keď dospelý a zaradia sa do života. To je vlastne cieľ učiteľa – formovať človeka pre jeho budúce uplatnenie a naplnenie. To sa uskutočňuje v zrelosti, kedy začne byť viac – menej prospešný pre

druhých.

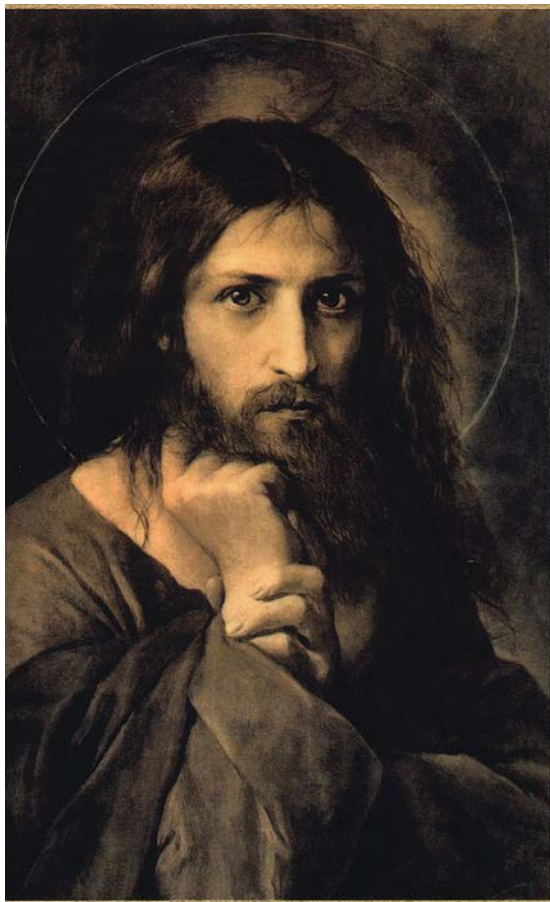
Niečo podobné sa deje v našom duchovnom živote. Sv. Pavol píše:

„On ustanovil niektorých za apoštolov, niektorých za prorokov, iných za evanjelistov a iných za pastierov a učiteľov, aby pripravovali svätých na dielo služby, na budovanie Kristovho tela, kým nedospejeme všetci k jednote viery a poznania Božieho Syna, k zrelosti muža, k miere plného Kristovho veku, aby sme už neboli malými deťmi, ktorými sem-tam hádže a zmieta hocikáky vietor klamlivého ľudského učenia, ktorý podvodne strháva do bludu. Ale žime podľa pravdy a v láske všestranne vrastajme do toho, ktorý je hlavou, do Krista. Z neho celé telo, pevne zviazané a pospájané všetkými oživujúcimi spojivami, podľa činnosti primeranej každej časti, rastie a buduje sa v láske“ (Ef 4,11-16).

Pavol hovorí o diele služby ako o tom, čo je podstatou zrelého kresťana. Ide o proces dozrievania človeka v Duchu Svätom pre službu spoločenstvu – Cirkvi. Tým sa buduje Kristovo telo. Toto budovanie a rast sa deje vzájomne, ale nie mimo nás a ani mimo spoločnosti v ktorej žijeme a ktorú tvoríme.

Aj dokument *Gaudium et spes* hovorí: „Zo spoločenskej povahy človeka je zjavné, že pokrok ľudskej osoby a rozvoj samej spoločnosti sú navzájom závislé. Lebo ľudská osoba, ktorá už od prírody nevyhnutne potrebuje spoločenský život, je a musí byť základom, subjektom i cieľom všetkých spoločenských inštitúcií. Keďže spoločenský život nie je pre človeka niečo vedľajšie, človek rozvíja všetky svoje schopnosti stykom s inými, vzájomnými službami a bratským dialógom a tak môže odpovedať na svoje povolanie.“

Služba v našom duchovnom živote je niečo nevyhnutné, niečo čo nás naďalej formuje a vytvára skutočný vzťah lásky v spoločenstve s Bohom, bližným. Niektoré spoločenstvá zostali v stagnácii a istom úpadku len preto, lebo nezachytili zmysel rozmeru služby. Ak človek myslí len na svoje duchovné dobro, je to začiatok konca.

Jeden príbeh hovorí o štyroch ľuďoch v Cirkvi, ktorí sa volali Každý, Nieкто, Ktokoľvek a Nikto. Cirkev mala dôležité poslanie a na to potrebovala ochotných darcov, ktorý by prispeli do zbierky. Prosila Každého o pomoc. Každý si bol istý, že Nieкто by to mohol urobiť. Ktokoľvek to mohol urobiť. Viete, kto to nakoniec urobil? Nikto! Dopadlo to tak, že Každý obvinil Nieкого, že Nikto urobil to, čo mohol urobiť Ktokoľvek. Potom bolo potrebné urobiť nejaké práce na cirkevnom pozemku. Poprosili o pomoc Nieкого. Nieкто sa však nahneval, pretože Ktokoľvek to mohol urobiť rovnako dobre a v podstate to bolo povinnosťou Každého. Napokon tým poverili Nikoho, ktorému sa to podarilo celkom dobre. A tak to pokračovalo ďalej a ďalej. Kedykoľvek bolo treba niečo urobiť, s Nikým mohli vždy počítať. Nikto navštevoval chorých, Nikto obetoval svoj čas, Nikto svedčil o svojej viere, Nikto chodil s deťmi na výlety, Nikto sa aktívne zapájal do programu. Skrátka Nikto bol verným a spoľahlivým členom Cirkvi. Napokon prišiel deň, keď Nieкто odišiel z Cirkvi a vzal so sebou tiež Kohokoľvek a nakoniec Každého. Viete, kto zostal? Ten najvernejší – Nikto!

Ani asketici neutekali pred svetom a spoločnosťou, ale sa len v samote pripravovali na službu druhým. Sv. Serafín Sarovský žil v pustovni niekoľko desiatok rokov, ale potom slúžil pútnikom, ktorí za ním prichádzali.

Niekedy nám hrozí iný extrém. Máme dojem, že sme plní aktivít pre druhých, ale chýba tomu duchovný základ. Spomínaná konštitúcia GS hovorí: „Koncil povzbudzuje kresťanov, príslušníkov občianskeho a zároveň náboženského spoločenstva, aby sa usilovali verne si plniť svoje pozemské povinnosti a dali sa pritom viesť duchom evanjelia. Nemajú pravdu tí, ktorí keďže vedia, že tu nemáme trvalé miesto, ale hľadáme si budúce, sa nazdávajú, že môžu zanedbávať svoje pozemské povinnosti, pričom im uniká, že práve viera ich na ne ešte viac zaväzuje v súlade s povolaním, ktorého sa každému dostalo. Nemenej sa však mýlia tí, ktorí sa naopak domnievajú, že sa môžu pohrúžiť do svojich

pozemských záležitostí takým spôsobom, akoby tie nemali celkom nič spoločné s náboženským životom, ktorý sa podľa nich obmedzuje iba na bohoslužobné úkony a niektoré mravné povinnosti. Tento nesúlad vyskytujúci sa u mnohých medzi vierou, ktorú vyznávajú, a ich každodenným životom, treba zarátať medzi najväčšie bludy našej doby.“

Všetci dobre poznáme podobenstvo z Lukášovho evanjelia, z 12. Kapitoly, o bohatom mužovi, ktorému pole prinieslo veľkú úrodu:

„A povedal im aj podobenstvo: „Istému boháčovi prinieslo pole veľkú úrodu. Premýšľal a hovoril si: »Čo budem robiť? Veď nemám kde uložiť úrodu.« Potom si povedal:

»Toto urobím: Zrúcam svoje sýpky a postavím väčšie a tam uložíť všetko obilie i ostatný svoj majetok.« Potom si poviem: »Duša, máš veľké zásoby na mnohé roky. Odpočívaj, jedz, pi a veselo hoduj!« Ale Boh mu povedal: »Blázon! Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život, a čo si si nahonobil, čie bude?« Tak je to s tým, kto si hromadí poklady, a pred Bohom nie je bohatý“ (Lk 12, 16-21).

Muž z podobenstva je pravdepodobne veľmi šikovný hospodár a podnikateľ. Vie sa obracať a je dosť chytrý a pravdepodobne aj pracovitý. Všetko, čo dosiahol, je výsledok jeho snaženia a úsilia. Pracovať v poľnohospodárstve nie je jednoduché, vyžaduje si to istú dávku odvahy a nasadenia. Všetko, čo získal má z poctivej práce. Nič nenakradol, neklamal, nikoho nezdieľal. Zdalo by sa, že ide o úspešného, pracovitého a podnikavého muža. Predsa však zo strany Boha zaznieva výčitka a slovo - Blázon! V čom je tá ostrá poznámka na jeho adresu?

Všimnime si, ako uvažuje bohatý muž: „Čo budem robiť? Zrúcam svoje sýpky a postavím väčšie a tam uložíť všetko obilie i ostatný svoj majetok. Potom si poviem: »Duša, máš veľké zásoby na mnohé roky. Odpočívaj, jedz, pi a veselo hoduj!« Stále hovorí o sebe, o svojom ja. Má bohatstvo, ale nevie s ním naložiť. Nevie ním slúžiť pre dobro iných. V tom okamžiku stráca život. Spomeňme si na bohatého mladíka, ktorému Ježiš

Bez Ducha Svätého sa stáva služba len bezduchú starosť o niečo.

dal výzvu: „Ak chceš byť dokonalý, choď, predaj, čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!“ Keď mladík počul toto slovo, odišiel smutný, lebo mal veľký majetok“ (Mt 19, 21-22).

Ak človek stratí rozmer služby, (duhovný alebo svetský pohľad) stráca čosi zo svojho života, z jeho plnosti, stráca radosť, rast a napredovanie. Taký človek stráca vlastne požehnanie.

Služba a srdce

V Písme je medzi dejepisné spisy zaradená malá kniha s názvom Rút. Je to príbeh Moabčanky a jej svokry. Práve na postojoch hlavnej hrdinky Rút môžeme sledovať význam služby, konkrétne postoje, ktoré službu tvoria a ovocie všetkého, čo služba prináša. Hneď v úvode sa dozvedáme o osude rodiny Elimelech a jeho manželky Noemi, s ktorou mal dvoch synov, a v čase hladu odišli z Betlehema na Moabské roviny. Žili tu istý čas, chlapi sa oženili, ale po čase obaja zomreli a po smrti manželov zostali len Noemi s nevestami. Jednou z nich bola Rút.

Noemi sa rozhodla vrátiť sa do judejskej krajiny a svojim nevestám dopriala slobodu, keď im navrhla, aby sa vrátili domov. V tej situácii odkryla svoje boľavé vnútro. Orfa sa vrátila, ale Rút nechce opustiť svoju svokru ani na naliehanie Noemi.

„Ale Rút odpovedala: „Nenaliehaj na mňa, aby som ťa opustila a odvrátila sa od teba: lebo kde pôjdeš ty, pôjdem i ja, kde sa zdržiš, zdržím sa aj ja: tvoj národ sa stane mojím národom a tvoj Boh bude mojím Bohom. Kde ty zomrieš, tam zomriem i ja a tam budem aj pochovaná. Nech mi Pán tak urobí a nech mi tak aj pridá, že len smrť ma odlúči od teba“ (Rut 1, 16-17).

V tomto postoji Rút môžeme vidieť jej súcit, ktorý má voči svojej starej a smutnej svokre. Dokázala sa vcítiť do jej boľavého srdca. Je to schopnosť, ktorá vyviera z vnútorného nazerania srdcom. Rút pozerá na situáciu cez srdce a do srdca. To sa deje na rovine medziľudskej „kde pôjdeš ty, pôjdem i ja, kde sa zdržiš, zdržím sa aj ja: tvoj národ sa stane mojím národom“ a tiež v rovine duchovnej „tvoj Boh bude mojím Bohom“. Nie je to nič iné ako prejav lásky. Veď súcit a túžba je odrazom lásky a spôsobom reči lásky. Rút má milujúce srdce. To

je základ všetkého jej konania a teda aj akejkoľvek služby, ktorú môžeme v jej živote sledovať. Dostávame sa k podstate a základu akejkoľvek služby – pravá služba vychádza z lásky.

Hovorí sa o tom, že naše kresťanstvo môže byť buď formálne, prázdne, bezduché, alebo živé z Ducha. Tak sa stáva, že sa otvoríme pre Ducha Svätého a čosi očakávame. Turíce neboli cieľ a konečná pre apoštolov. Ježiš tým nedáva odmenu v pocitoch radosti, zážitkoch a nadelenia charizmiem. Ide o nový začiatok v novom povolani k službe. O Ježišovi sa už v proroctvách hovorilo ako o tom, kto je v službe. Prorok Izaiáš hovorí: „Hľa, môj služobník, Svojho ducha som vložil na neho, prinesie právo národom“ (Iz 42, 1). Ježiš toto slovo potvrdzuje keď čítal v synagóge: „Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu a ohlásiť Pánov milostivý rok“ (Lk 4, 18-19). Ježiš kráča v spoločenstve Ducha Svätého nie pre svoje vlastné zámery, ale pre službu. Jeho slová pri poslednej večeri: „Dal som vám príklad ...“ (Jn 13, 15) sú výzvou Turíc. Potrebujeme znovu vykročiť v službe. Pán je nám doslova „Cestou“.

Aby sme tento vzor mohli uskutočňovať, naplniť potrebujeme Ducha Svätého, ako hovorí sv. Cyril Alexandrijský: „To je on: Duch pravdy, Paraklet, zoslaný zmŕtvychvstalým Kristom, aby nás pretvoril podľa jeho podoby.“ (Bez Ducha Svätého sa stáva služba len bezduchá starosť o niečo.)

Dar lásky je ovocím Ducha Svätého, je to dar potrebný pre službu. Či už v službe stojíme alebo sa na službu pripravujeme, poprípade hľadáme svoju službu v spoločenstve, potrebujeme začať rásť v láske, prosieť o toto ovocie a starať sa oň.

Keď som pred rokmi prišiel do farnosti, modlil som sa a pýtal sa Pána – Čo tu mám urobiť, ako tu mám slúžiť, čo Pane chceš, aby som v tejto farnosti urobil. Čakal som odpoveď a tá prišla veľmi rýchlo ako blesk a bola veľmi stručná – Miluj ich! Chcem lásku! Viac a viac si uvedomujem, že tá naša spontánna a prirodzená láska nestačí. Potrebujeme sa otvárať pre tú lásku, ktorá je Božia a tá, ako hovorí sv. apoštol Pavol, „...je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali“ (Rim 5, 5).

Láska má rozličné podoby, jednou z nich je aj odpustenie.

Vliatie lásky

Apoštol Ján nám dáva vo svojich listoch najkrajšie definície Boha. „Boh je svetlo“ (1Jn 1, 5) a „Boh je láska“ (1Jn 4, 8). Veľmi pôsobivo to vyjadril Viliam zo S. Thierry: „Všetka čnosť spočíva v pravde lásky a v láske pravdy. Ako pravda dáva svetlo k poznaniu a ako láska zapaluje k milovaniu. Ako sa totiž poznanie bez lásky nadúva pýchou, tak láska bez poznania schádza z cesty. V žiari plameňa ohňa je učeníkom daný Duch z neba, aby ich ako plameň viedol k plnej pravde a ako žiara ich zapálil

plnou láskou.“ Prorok Ezechiel hovorí o znovuzrození: „A dám vám nové srdce a nového ducha vložím do vás; odstránim z vášho tela kamenné srdce a dám vám srdce z mäsa. Svojho ducha vložím do vášho vnútra a spôsobím, že budete kráčať podľa mojich nariadení, zachovávať moje výroky a plniť ich“ (Ez 36, 26-27).

Znovuzrodenie, o ktorom hovorí prorok Ezechiel, to nové srdce oživené Duchom Svätým, ktoré sa stane Kristovým listom, obrazom, potrebuje každý, kto sa rozhodne stáť v službe. Pre kresťana je nasledovanie Krista dýchaním v duchovnom živote. Idem s ním a za ním. On hovoril: „Ako ani Syn človeka neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť a položiť svoj život ako výkupné za mnohých“ (Mt 20, 28). Pri poslednej večeri, keď umyl apoštolom nohy jasne hovorí: „Chápete, čo som vám urobil? Vy ma oslovujete: »Učiteľ« a: »Pane« a dobre hovoríte, lebo to som. Keď som teda ja, Pán a Učiteľ, umyl nohy vám, aj vy si máte jeden druhému nohy umývať. Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám. Veru, veru, hovorím vám: Sluha nie je väčší ako jeho pán, ani posol nie je väčší ako ten, kto ho poslal. Keď to viete, ste blahoslavení, ak podľa toho aj konáte“ (Jn 13, 12-17).

Tento obraz slúžiaceho Krista nemôžeme dosiahnuť sami svojimi silami a úsilím, len znovuzrozením skrze vliatie Ducha Lásky, ktorý nám dá schopnosť rozlíšiť službu a zároveň prináša silu konať. Ak si teraz uvedomujeme nevyhnutnosť

služby, prvé čo máme urobiť je – túžiť a očakávať vliatie Ducha Svätého. Ježiš hovorí: „Ostaňte vo mne a ja vo vás. Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne. Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť“ (Jn 15, 4-5).

Láska je ovocím Ducha! Bez toho sa nedá žiť podľa Ježiša, nedá sa slúžiť! Ak by sme zostali len pri vlastných silách, pri svojom úsilí, citoch a intelektu v tej pozícii služby, v ktorej sme alebo do ktorej sa rozhodneme vstúpiť, budeme sa podobať na druhú nevestu Noemi, na Orfu.

„Tu sa znovu dali hlasite plakať. Pritom Orfa pobožkala svoju svokru a vrátila sa, ale Rút sa jej pridžala“ (Rut 1, 14). Orfa vyhodnotila danú situáciu celkom logicky, bez zbytočných konfliktov, naliehania. Dokonca prejavila ku všetkým aj dávku citu – poplakala si s Noemi a nakoniec jej dala na rozlúčku bozk. Čo viac mala urobiť. Mohla byť spokojná a tak aj odchádza. Toto bola jej službička, ale nie služba. Problém Orfy bol v tom, že sa všetko točí len okolo nej, aj ona sama. Nejaký takýto stav mal aj boháč z Ježišovho príbehu. Ide o prejav sebelásky – egoizmus.

Sv. Augustín hovorí, že ľudský hriech spočíva nie v tom, že opúšťame Boha a obraciame sa k tvorom, ale presnejšie opúšťame Boha a obraciame sa k sebe samým. Zvrátenosť je ak z priameho vertikálneho nasmerovania hore, k Bohu sa začne človek ohýbať k sebe dolu.

Apoštol Pavol naznačil, že telesné vášne nie sú príčinou zatemnenia ľudskej mysle, ale následkom. Ľudia sa sami postavili na miesto určené Bohu a modlársky chcú rozhodovať o Bohu a všetkom ostatnom. Preto zostávajú ponechaní nečistým vášňam.

„Povedala jej (Noemi): „Hľa, tvoja švagriná sa vrátila k svojmu národu a k svojim bohom!“ (Rut

1, 15) Návrat k svojim bohom naznačuje odraz sebeckta, je to božstvo podľa mňa, nie je to Pán Boh! K premene takéhoto postoja nestačí len rozhodnutie, hoci to je tiež veľmi dôležité a potrebné. Je to Duch Svätý, ktorý nám umožňuje prejsť z nevedomosti do plnej pravdy a takisto nám umož-

ňuje prejsť zo sebeckta k láske k živému Bohu a bližnému.

Sv. Augustín naznačuje vo svojom diele *De spiritus et litera*. Dokeď Duch Svätý nevleje človeku Božiu sladkosť, človek nemôže v sebe zabiť sladkosť sebelásky. Pokiaľ sa nezbavíme

sebelásky, nemôžeme prejsť od starého človeka k novému, od života podľa tela k životu podľa ducha. To v nás môže urobiť len Duch Svätý. Naše úsilie nemôže nahradiť pôsobenie Ducha Svätého, len mu v tom môže napomáhať.

Ak sa rozhodneme, že už nechceme žiť sami sebe, ide vždy o prijatie výzvy samého Ježiša: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho. Veď, čo osoží človeku, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil!“ (Mt 16, 24-26) a na inom mieste: „Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu. Kto miluje svoj život, stratí ho, a kto svoj život nenávidí na tomto svete, zachráni si ho pre večný život. Ak mi niekto slúži, nech ma nasleduje!“ (Jn 12, 24-26).

Keď urobíme toto rozhodnutie, prijmeme výzvu evanjelia a rozhodneme sa, že chcem odumrieť sebecktvu, vyjde nám v ústrety milosť Ducha Svätého tisícimi spôsobmi. Naplnia sa slová apoštola Pavla, že Božia láska je v nás rozliata skrze Ducha Svätého. Táto milosť je stále nad nami ako sa Duch Boží vznášal nad vodami a nad pustou zemou.

Juraj Pluta

NOVÁ A JEDINEČNÁ SLUŽBA SPOLOČENSTVA

Drahí bratia a sestry! Páči sa mi, ako sa v niektorých krajinách ľudia navzájom pozdravujú počas Veľkonočného obdobia, nie tým, že povedia: „Dobré ráno!“ Alebo: „Dobré popoludnie!“ Ale slovami: „Ježiš vstal z mŕtvych!“ Pozdravme sa navzájom týmto spôsobom a povedzme spoločne: „Ježiš vstal z mŕtvych!“ Áno, Ježiš žije!

Tieto Turíce začínajú novú etapu,

ktorá začína na ceste, ktorá bola otvorená charizmatickou obnovou pred päťdesiatimi rokmi. Charizmatická obnova, ktorá sa v Cirkvi rozvinula z vôle Božej, predstavuje parafrázu sv. Pavla VI. - „Veľkú príležitosť pre Cirkev“ (porov. Oslovenie účastníkov medzinárodného kongresu III. 1975).

Dnes v mene celej Cirkvi ďakujem Medzinárodnej katolíckej charizmatickej obnove a Katolíckemu bratstvu za misiu, ktorú vykonali za posledných tridsať rokov. Vydali ste sa na cestu a svojou vernosťou ste umožnili, aby sa CHARIS stala dnes realitou. Ďakujem! Moje poďakovanie patrí aj štvorčlennému tímu, ktorý som poveril vytvorením tejto jedinečnej novej služby. Rovnako som vďačný za Dikasteriu pre laikov, rodi-

nu a život v osobe kardinála Farrella, ktorý vám pomohol.

Dnes jedna vec končí a druhá začína. Začína sa nová etapa tejto cesty. Fáza vyznačená spoločenstvom medzi všetkými členmi charizmatickej rodiny, v ktorej sa prejavuje mocná prítomnosť Ducha Svätého pre dobro celej Cirkvi. Prítomnosť, ktorá robí každého rovnocenným, pretože každý sa narodil z toho istého Ducha: veľký a malý, starý a mladý, zapojený do celosvetovej alebo miestnej úrovne, všetko tvorí celok, ktorý je vždy väčší ako jeho časť.

Nová a jedinečná služba spoločenstva. Nová. Ako som vám už povedal to, čo je nové, môže byť destabilizujúce. Na začiatku je pocit neistoty ohľadom zmien, ktoré prináša novosť. Niekedy uprednostňujeme vlastný spôsob, ako robiť veci, a my sa stiahneme späť od ostatných.

Toto je pokušenie diabla

Kedykoľvek si niekto pomyslí: „Nie, moja cesta je lepšia“ alebo „Dávam prednosť starému pred novým“, je tam diabol, pretože ma oddeľuje od jednoty so všetkými ostatnými. Pravda, istá obava z toho, čo je nové, je celkom ľudská, ale nemalo

by to tak byť v prípade duchovných osôb. „Hľa, všetko robím nové“, hovorí Pán v Knihe Zjavenia (21; 5). Naš Boh je Boh novosti. Nové Božie veci sú vždy požehnaním, pretože vychádzajú z jeho milujúceho srdca. Vždy existuje pokušenie povedať: „Sme v poriadku tak, ako sme, veci idú dobre, prečo to meniť? Nechajte veci tak, ako sú, vieme, čo robíme.“ Tento druh myslenia nepochádza od Ducha. Možno z ducha sveta, ale nie z Ducha Svätého. Nerobte túto chybu. Je to Pán, ktorý hovorí: „Všetko robím nové“.

Nové a jedinečné. Služba slúžila na pomoc všetkým charizmatickým skupinám, ktoré Duch vzkriesil vo svete. Nie jedna služba slúži niektorým a druhá slúži iným atď. Nie, jedna služba pre všetkých.

Služba. Nie vládnutie (kontrolovanie)

Môže sa stať, že v akejkol'vek ľudskej organizácii, sekulárnej alebo náboženskej, existuje pokušenie neustále hľadať osobný zisk. A ambícia vyčnievať, viesť, zarábať peniaze ... To sa nikdy nezmení. Týmto spôsobom vstúpi korupcia. Nie! Služba, vždy služba. Služba nie je o plnení našich vreciek - diabol vchádza cez vrecká - služba je o rozdávaní, dávaní, dávaní seba samého.

Spoločenstvo. So srdcami ako jedno sa obrátilo k Otcovi a svedčilo o jednote v rozmanitosti: rozmanitosť charizmiem, ktoré Duch vzkriesil za posledných päťdesiatdva rokov. „Rozšír priestor svojho stanu“, čítame v proroctve Izaiáša (54;2), aby tam všetci mohli bývať ako členovia jednej rodiny. Rodina, kde existuje iba jeden Boh a Otec, jeden Pán Ježiš Kristus a jeden Duch života. Rodina, v ktorej žiadny člen nie je dôležitejší ako iný, ani z dôvodu veku, inteligencie alebo schopností pre všetkých, sú milovanými deťmi toho istého Otca. (porov. 1 Kor 12, 12-26).

Vidím, že v medzinárodnej službe spoločenstva sú zástupcovia mladých ľudí. Ste tu? Blahoželám! Som za teba šťastný. Mladí ľudia sú budúcnosť Cirkvi. Je to pravda, ale sú aj prítomnosť: prítomnosť a budúcnosť Cirkvi. Teší ma, že ste im dali vynikajúci profil a možnosť uplatniť zodpovednosť, ktorá je ich, vidieť prítomnosť a pozeráť sa spolu s vami do budúcnosti. Taktiež vidím, že spoloč-

nosť CHARIS má teraz práva na zverejňovanie dokumentov Malines. Predseda mi dal španielsky preklad. Ďakujem! To je dobrá vec. Zverejnite tieto dokumenty! Ako som vám už pri rôznych príležitostiach povedal, ide o „používateľskú príručku“, kompas aktuálnej milosti.

Požiadali ste ma, aby som vám povedal, čo pápež a Cirkev očakávajú od tejto novej služby, od CHARIS a od celej charizmatickej obnovy.

Chcem však na chvíľu zavtipkovať a opýtať sa, čo pápež očakáva od „duchárov“! (Smiech). Čo od vás pápež očakáva? Očakávam túto aktivitu: zdieľať krst v Duchu Svätom so všetkými v Cirkvi. Je to milosť, ktorú ste dostali. Zdieľaj to! Nenechávajte si to pre seba! Služiť jednote tela Krista, Cirkvi, spoločenstva veriacich v Ježiša Krista. Je to veľmi dôležité, pretože Duch Svätý vytvára jednotu v Cirkvi, ale aj rozmanitosť. Osobnosť Ducha Svätého je zaujímavá: charizmami vytvára najväčšiu rozmanitosť, ale potom charizmy harmonizuje v jednote. Svätý Basil hovorí, že „Duch Svätý je harmónia“; vytvára harmóniu: harmóniu v Duchu a harmóniu medzi nami. A slúžiť chudobným a tým, ktorí to najviac potrebujú, fyzickým alebo duchovným.

Tieto tri veci - krst v Duchu Svätom, jednota v tele Kristovom a služba chudobným - sú podobami svedectva, že všetci sme na základe krstu povolání evanjelizovať svet. Evanjelizácia, ktorá nie je proselytizmus (Pápež František doslovne povedal: "Prozelytizmus je veľkým hriechom proti ekumenizmu. Nikdy nesmieme prevádzať pravoslávnych kresťanov. Sú našimi bratmi a sestrami, Kristovými učeníkmi), ale predovšetkým svedectvo: svedectvo lásky. „Pozrite sa, ako sa milujú“. To zapôsobilo na tých, ktorí sa stretli s prvými kresťanmi. „**Pozrite sa, ako sa milujú**“.

Niekedy sa dá povedať, že len zopár spoločenstiev: „Uvidíme, ako si klebetia o sebe!“ Toto nepochádza od Ducha Svätého. „Pozrite sa, ako sa milujú“. Evanjelizovať znamená milovať; je to zdieľanie Božej lásky pre každého muža, ženu a dieťa. Služby pre evanjelizáciu sa dajú zriadiť, programy

sa dajú starostlivo plánovať a implementovať, ale bez lásky a bez komunity sú zbytočné! „Pozrite sa, ako sa milujú“.

Toto je komunita. V Druhom liste Jána je varovanie, napomenutie. Hovorí, aby sme boli na pozore ... pre každého, kto sa nezdržiava v učení Kristovom, ale ide nad to, nie je dobrý duch. Možno niektorí budú v pokušení myslieť: „Nie, poďme to zorganizovať tak alebo onak, poďme postaviť dom takýmto spôsobom...“ Ale **láska musí byť na prvom mieste**. Len s ideológiou alebo metodológiou môžeme „ísť za hranice“ komunity a Ján nám povedal: „Toto je duch sveta, nie Duch Boží“. „Pozrite sa, ako sa milujú“.

Členovia charizmatickej obnovy, ako prúd milosti Ducha Svätého, sú svedkami tejto lásky! A prosím, modlite sa za mňa.

A teraz, spolu s vami by som chcel urobiť vopred do dvadsiatich piatich minút čin, ktorý dnes

vykonáva celá Cirkev: minútu ticha pre mier. Prečo? Pretože dnes je piate výročie stretnutia tu vo Vatikáne medzi prezidentmi Palestínskeho štátu a Izraelským štátom. Modlili sme sa spolu za mier a dnes na trinástej hodine po celom svete bude chvíľa ticha. Urobme to teraz, pred požehnaním, všetci spolu, stojaci.

Ďakujem. Pre komunitu obnovy je ticho niečo takmer hrdinské! (Smiech). Ďakujem!

A teraz vám dám svoje požehnanie. [Požehnanie] "Ježiš vstal z mŕtvych."

*Prihovor pápeža Františka
účastníkom CHARIS-u na Medzinárodnej
konferencii o Katolíckej charizmatickej obnove
8. júna 2019
preklad z angličtiny Róbert Lauko
zdroj:
<https://www.charis.international/en/home/>*

Prvá blahorečená
charizmaticka

**Blahoslavená
sestra**

Rani Maria Vattali

* 29. január 1954, Kerala, India
† 25. február 1995, Dewas, India

Klariska, sestra Rani Maria Vattali, sa narodila v Kerale (India) a pracovala ako misionárka v diecéze Indora (Madhjabradéš - štát v Indii) za oslobodenie a pozdvihnutie chudobných a utláčaných ľudí, ktorí boli zneužívaní a vydieraní finančnými skupinami. 4. novembra 2017 bola blahorečená.

Sestra Rani Maria Vattali zažila krst v Duchu Svätom a po absolvovaní seminára pre vedúcich charizmatických spoločenstiev v severoindickej Indore (13. až 20. septembra 1993) sa intenzívne zapájala do služby Katolíckej charizmatickej obnovy národných tímov. Jej služba v Charizmatickej obnove sa týkala najmä vyučovaniu, vedeniu spoločenstiev a modlitbe prihovoru.

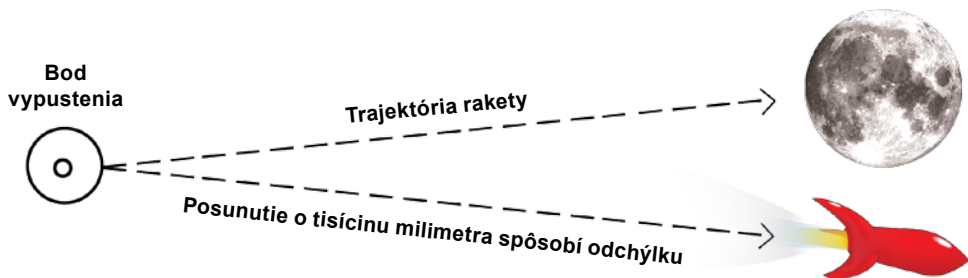
Počas cestovania bola v autobuse 25. februára 1995 napadnutá a brutálne dobitá k smrti Samandarom Singhom v mene zločineckej skupiny, ktorú podráždili aktivity indickej klarisky v prospech obyčajných ľudí. Nájomný vrah jej nožom spôsobil 40 bodných rán a 14 modrín. Bol to skutočne masaker. Zatiaľ, čo ju bodal nožom, sestra napriek veľkým bolestiam opakovala Ježišovo meno. Mladšia sestra zavraždenej rehoľnice sr.

Selma Paul, tiež klariska, vraha v čase, keď bol vo väzení, prijala za svojho „brata“ a pričínila sa o jeho prepustenie. Hinduista Samandar Singh, ohromený týmto jej postojom, konvertoval na katolícku vieru a bol hlavným svedkom v procese blahorečenia 14. februára 2017.

Vatikán ohlásil jej beatifikáciu ako martyčky v marci 2017 a umožnil tak, aby si ju Katolícka cirkev v Indii mohla verejne ctíť ako svoju prvú mučeníčku modernej doby. 4. novembra 2017 počas svätej omše kardinál Angelo Amato S.D.B, v Indore blahoslavlil Sr. Rani Mariu vydaním úradného dekrétu blahorečenia, podpísaného pápežom Františkom.

Cyril John

*International Service of Communion Member
CHARIS Magazin č. 1 - júl 2019*

„Lahké“ hriechy?

Niekedy zľahčujeme ľahké hriechy, hoci nie sú malou nedokonalosťou.

Výborne to vysvetlil páter Dolindo Ruotolo na príklade americkej rakety vypustenej k Mesiacu. To vypustenie zlyhalo, pretože trajektória sa posunula o tisícinu milimetra. Nám sa môže zdať tisícina milimetru zanedbateľná, ale po vypustení do vesmíru sa stáva stovkami kilometrov pre uhol odchýlky na strane trajektória, ten začína bodom, ktorý je takmer neviditeľný, ale otvárajúce sa strany smerom k nekonečnu, majú nekonečno. Tak aj my niekedy ľahko páchame zlo – ľahký hriech, pretože sa nám zdá zanedbateľný. Ale naše skutky smerujú k Bohu, „ako cena získania večného

šťastia“ - ako hovorí páter Dolindo. Takže hriech posunie trajektóriu skutku, smerujúceho k Bohu, k egoizmu z potešenia, uspokojovaniu netrpezlivosti, vzdoru..., vytvára uhol odchýlky spôsobujúcej zlyhanie prívalu lásky k Bohu. Očistec nám dáva milosť znovu nasmerovania „na najčistejšiu obežnú dráhu lásky a dosiahnuť Boha vo večnom šťastí“.

Niekedy páter prirovnával dušu v očistci k larve, ktorá po pažravom kŕmení sa listami vo svete, je uzatvorená v kukle, kde prebieha jej premena na krásneho motýľa, ktorý poletí k Bohu. Nesmieme zabúdať, ako veľmi môžu duším v očistci pomôcť naše modlitby.

-aj-

svedectvo

VZÁCNÝ KŇAZ

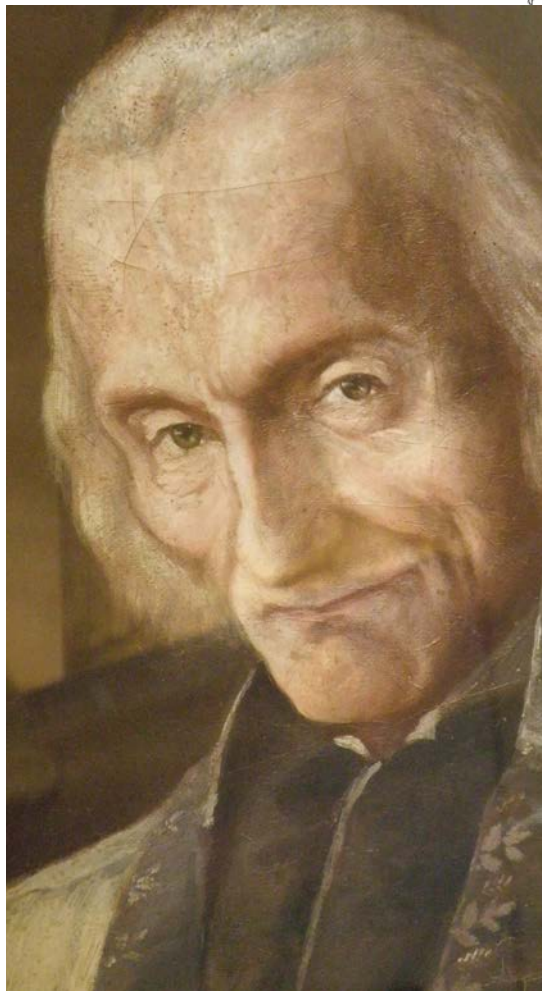
Nebo je plné anonymných svätých, ktorých tvár ani životy nepoznáme. A predsa chodili po svete a konali najväčšie dobro.

Verím, že medzi nich patrí páter Vojtech Kováčik, bývalý nemocničný kňaz. Mnohé roky s veľkou vervou a horlivosťou slúžil Bohu a blížnym pri spásе ich duší.

Mal mimoriadny vzťah k onkologickým pacientom, ku ktorým na sklonku života sám patril. Denne za nimi prichádzal, viedol s nimi priateľské rozhovory, potešoval, povzbudzoval. Trikrát do týždňa slúžil v jedálni sv.omšu, chorých krstil, sobášil, vysluhoval sviatosti potrebné pre dušu. Napriek vysokému veku, pri spáse duší nepoznal hraníc. Spomínam na mimoriadne studený májový deň so silnou búrkou a prietrzou mračien. Oblohu neprestajne križovali hromy a blesky, sŕaby nastal koniec sveta. Ten práve nastal pre pacientku, ktorá vytrvalo odmietala Pána Boha. Snáď práve táto "apokalyptická " búrka vyvolala v nej obavy z "apokalyptickej" večnosti a otvorila ju pre prijatie Pána. Dožadovala sa kňaza uprostred najväčšej búrky. Páter, vedomý si nevyspytateľnosti času, nečakal na koniec búrky, a okamžite sa vydal za chorou. Špitálska ulica bola zaliata vodou, pre autá bola absolútne nepriechodná, to však pre kňaza, na srdci nesúceho sviatosťného Pána, nebolo prekážkou. Vyzul si topánky, ponožky, vyhrnul nohavice a bosé nohy ponoril do ľadovej vody. Do nemocnice sa prebrodil práve načas, aby pacientke, stojacej už na prahu večnosti, udelil rozhrešenie s vyslužením potrebných sviatostí.

Iný pacient, iný príbeh. U ambulantne liečeného pacienta, priebežne dochádzajúceho na podanie chemoterapie, nebolo možné prelomiť jeho zatvrdilosť voči Pánu Bohu. Po vyčerpaní všetkých možností zmieriť chorého s Pánom, zdalo sa, že odíde do večnosti nezmiernený. Pri poslednej terapii bolo evidentné, že ho od večnosti delia posledné dni, možno iba hodiny.

Posledný pokus o záchranu jeho duše spočíval v nápade, skontaktovať ho s kňazom, nie ako s duchovnou osobou, lež ako s rovnako "chorým pacientom". Páter Kováčik s veľkým pochopením prijal túto rolu a dal si zaviesť infúziu. Bok po boku sedeli vedľa seba odchádzajúci do večnosti a sprevádzajúci do večnosti. Viedli spolu dialóg o živote i večnosti a o všetkom, čo bolo medzi týmito dvomi dimenziami. Chorý, v potrebe vyžalovať sa na "osud", vyrozprával kňazovi svoj životný príbeh so všetkými radosťami i starosťami, životnými výhrami i prehrami. V závere, keď dotekali posledné kvapky infúznej terapie, chorý vyznal svoju hrieš-

„Kňaz je láskou Kristovho srdca.“

Sv. Ján Maria Vianney

nosť a prijal potrebné sviatosti. O pár hodín sa ocitol v náručí milujúceho Nebeského Otca.

Dva silné príbehy zo stoviek iných, svedčia o nesmiernej obetavosti a láske pátra Kováčika voči Bohu a blíznym, za čo ho milujúci Boh celkom iste odmenil v prijatí medzi ostatných svätých.

Katarína Molnárová

Milí čitatelia CHARIZMY a priaznivci Obnovy v Duchu Svätom!

Dovoľte, aby som sa pridal k slovám otca Dušana Lukáča, ktoré napísal na úvod tohto čísla.

Dostalo sa vám do rúk posledné číslo časopisu, ktorý vychádzal nepretržite vyše pätnásť rokov. Prvé roky zásluhou otca Imricha Degra a posledných desať rokov vďaka manželom Teplanovým. Ako cenzor časopisu ho sprevádzam celý čas jeho existencie a môžem potvrdiť jeho vzácnu službu pre Katolícku charismatickú obnovu na celom Slovensku.

Nedá mi, aby som azda za nás všetkých, vyjadril obdiv, úctu a úprimné poďakovanie všetkým členom redakčného tímu počnúc šéfredaktorkou Andrejkou Teplanovou, jej manželovi Peťovi spolu s ich dcérou Máriou, ktorí sa starali o grafickú úpravu časopisu. Blanke Kocinovej za jej jazykovú úpravu. Redaktorom Róbertovi Laukovi, otcovi Jurajovi Plutovi, Karolíнке Búsovej, Zuzke Kozovskej,

ako i ďalším, ktorí pomáhali pri jeho tvorbe. Niektoré čísla sa rodili ľahko iné obtiažne, azda aj podľa toho, ako sme ich podporovali modlitbou. Ďakujem im za veľmi ústretovú spoluprácu, kvalitne pripravené jednotlivé čísla vďaka čomu sme mohli vzájomne upevňovať význam i úlohu Obnovy v Duchu pre dobro Katolíckej cirkvi na Slovensku.

Vzhľadom na meniacu sa situáciu a nastupujúcu úlohu CHARIS, ako ste sa o tom dočítali v tomto i posledných číslach, radi by sme pokračovali v potrebnom diele, predovšetkým v ďalšom skvalitňovaní webovej stránky Katolíckej charismatickej obnovy na Slovensku.

Ďakujem v mene celej redakčnej rady za vašu priazeň i možnosť budúcej komunikácie i stretávania sa na stránke www.kcho.sk alebo prostredníctvom e-mailu: kchoslovenska@gmail.com

Mons. Peter Brodek, cenzor

Redakčná rada časopisu Charizma.

„ZISTIL SOM,
ŽE POTREBUJEM
JEŽIŠA!“

Si na tom podobne?

prijal si sviatosť birmovania minimálne
pred rokom, máš menej ako 35 rokov,

PRÍD

do KLÁŠTORA SV. BENEDIKTA
V HRONSKOM BEŇADIKU

na

SEMINÁR OBNOVY V DUCHU SVÄTOM PRE MLADÝCH

Začínáme úvodným informačným stretnutím **23. novembra 2019**

VÍKENDOVÉ STRETNUTIA zamerané na:

- uzdravenie vnútorných zranení,
- obnovenie života Božím Duchom.

PRIHLÁSIŤ sa môžeš **DO 17. NOVEMBRA**
na telefónnom čísle **0911 958 334**;
e-mail: **krekanovao@gmail.com**,
kde získaš aj **OSTATNÉ INFORMÁCIE**.

Na stretnutie s vami sa teší tím priateľov rímskokatolíckej Obnovy v Duchu Svätom.

www.kcho.sk

KATOLÍCKA CHARIZMATICKÁ OBNOVA SLOVENSKA

Rožňava: Vdp. Lukáč Dušan (koordinátor), 0903 635 996, lukasd@psg.sk; **Lórinčová Mária**, 0904 549 333, 1mlorincova@gmail.com

Bratislava: Ferancová Elena (zástupca koordinátora), 0905 335 854, seminare.ev@gmail.com

Trnava: Vdp. Gubala Anton, 0905 512 749, franton48@seznam.cz, **Uhlík Štefan**, 0918 558 382, stefanuhlik@caridi.sk

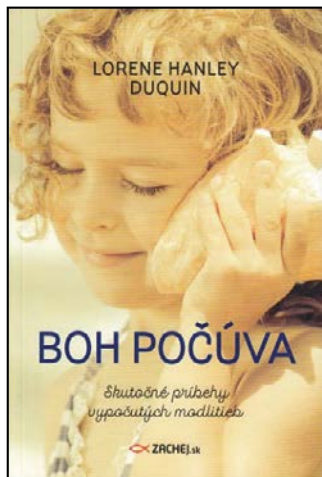
Nitra: Bernátková Mária, 0903 585 586, bernatkova.maria@gmail.com, **Krekáňová Oľga**, 0911 958 334, krekanovao@gmail.com

Košice: Slávik Peter, 0908 989 538, peter.sl@centrum.sk, **Klímó František**, 0907 534 970, fklimo@yahoo.com

Banská Bystrica: Vdp. Kocian Václav, 0903 571 499, vacko13@gmail.com; **Nemcová Viera**, 0910 978 956, vierka.jas@zoznam.sk

Spiš: Hýrošová Juliana, 0902 737 623, tereziavelka@zoznam.sk

Žilina: Kvašňovský Jozef, 0904 273 060, jozefpc@azet.sk; **Tatarka Pavol**, 0908 570 813, pae.tatarkovi@azet.sk

BOH POČÚVA

Lorene Hanley Duquin

Autorkou je katolícka lektorka a organizátorka webových seminárov a workshopov - zameraných na evanjelizáciu, praktickú pomoc farnostiam na diecéznej a národnej úrovni. S manželom žije v New Yorku. Zobierala skutočné príbehy ľudí, ktorých modlitby boli vypočuté. Kapitoly sú usporiadané podľa typu modlitby, nachádzajú sa tu aj návody, ako ich môžeme aplikovať do svojho života.

KTO ZOMRIE, UVIDÍ OČISTEC A RAJ

Don Dolindo Ruotolo

Prvýkrát má možnosť slovenský čitateľ vziať do rúk knihu – preloženú do slovenčiny, napísanú pátrom Dolindom, talianskym rímskokatolíckym kňazom a rehoľníkom. Odkrýva v novom svetle pohľad na očistec a jeho význam, na potrebu modlitieb za duše v ňom aj hlboké a inšpirujúce zamyslenia sa nad hriechom – aj tým „najľahším“.

